

sikres Ret til Arbejde.« Rent sagligt var der Uenighed om Vejen frem til at afskaffe Arbejdsløsheden, men man maatte da prøve baade Retsforbundets Ønsker om at lette Erhvervs- livet gennem den frie Adgang til Jord samt mere direkte indlede en Indsats fra det offentlige gennem nyttig Virksom- hed. Endelig skulde Dagens Opgaver løses i det bedst mulige Samarbejde med de Nationer, med hvem Forbindelse maatte være mulig.

Aksel Larsen (D. K.) ansaa det for en Umulighed i et Klasse- samfund at danne et reelt nationalt Enhedsparti. »Naturligvis kan det gøres en Tid som Form, men det kan ikke lade sig gøre at eksistere uden Principper, og naar man i den udsendte Fælleserklæring siger, at alle bortkaster deres Principper, kan dette kun betyde, at de, der eventuelt havde eller maatte en- gang have haft antikapitalistiske Principper, har ofret og bortkastet disse til Fordel for det kapitalistiske Samfunds og Overklassens Principper, det vil sige har ofret Folkets, det ar- bejdende Danmarks Interesser til Fordel for en faatallig Over- classes Interesser.« Dette var allerede blevet dokumenteret gennem den Lovgivning, der var gennemført baade før og efter den 9. April, og efter den udsendte Erklæring at dømme skulde der altsaa komme mere, »det skal blive værre endnu«. Taleren vidste, at det danske Folk længe kunde taale, længe lade sig vildføre og se sin Tillid svigtet, men han vidste ogsaa, at den Dag vilde komme, hvor Folket tog sin Skæbne i sin egen Haand og selv formede sin egen Tilværelse, byggede sin egen Fremtid.

Frits Clausen (N. A.) vilde ved denne Finanslovdebat gentage den Utilfredshed med og Mistillid til Regeringen, som hans Gruppe før havde givet Udtryk for. Denne Mistillid var paa ingen Maade blevet mindre ved den Meddelelse om »et nationalt dansk Samarbejde«, der var udsendt gennem Pressen, og som var blevet fremhævet saa højtideligt under Forhandlingen. Erklæringen var efter Talerens Mening af en saadan Art, at man nærmest maatte føle sig skamfuld over dens intetsigende Indhold. Naar Erklæringen indledes med Ordene »de paa Rigsdagen repræsenterede Partier, der ønsker den bestaaende Forfatning bevaret som Grundlag for det politiske Liv«, vilde Taleren minde om, at Flertallet af de her omtalte Partier for bare et Aar siden var meget ivrige efter at faa den nu saa højt priste Grundlov ændret. Han haabede derfor at faa disse Partiers Tak for at have bidraget til at hindre, at den Grundlov, der nu var eet og alt igen, blev ændret. »Vi Grundlovsbevarere burde derfor have været nævnt som de første, vi burde have været fremhævet som de mest indsigtfulde og fremsynede, hvor der er Tale om Partier, der vil fremme et nationalt Samarbejde paa den nuværende